

Sygn. akt VII P 1234/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w W., VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodnicząca: SSR Magdalena Szymańska

Protokolant: Małgorzata Wadoń

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2015 roku, w W., na rozprawie,

sprawy z powództwa J. Ł.,

przeciwko Szpitalowi (...) Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w W.,

o świadczenie urlopowe,

orzeka:

1) powództwo oddala,

2) zasądza od powódki J. Ł. na rzecz Szpitala (...) Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W. kwotę 152 zł (sto pięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VII P 1234/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 sierpnia 2014 r. (data nadania) powódka J. Ł. odwołała się od wypowiedzenia umowy o pracę na czas określony przez pracodawcę Szpital (...) Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w W. i wniosła o przywrócenie do pracy lub wypłatę odszkodowania za utracone korzyści wynikające ze stosunku pracy.

W uzasadnieniu wskazała, że pracodawca nie podał jej przyczyny wypowiedzenia, ponadto rozwiązanie z nią umowy o pracę jest niezasadne, bowiem w rejestracji nadal pracują dwie osoby, a tym samym pozwany nie poczynił oszczędności (pозew, k. 2-4).

Pismem z dnia 11 września 2014 r. (data prezentaty) powódka cofnęła powództwo w zakresie roszczenia o przywrócenie do pracy oraz wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 1 093,93 zł tytułem świadczenia urlopowego (pismo, k. 35-36).

W odpowiedzi na zobowiązanie Sądu powódka pismem z dnia 19 listopada 2014 r. (data nadania) wskazała, że niniejszym powództwem dochodzi kwoty 1 093,93 zł tytułem świadczenia urlopowego oraz wnosi o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie określającym wymiar wykorzystanego urlopu wypoczynkowego, zaś w pozostałym zakresie cofa powództwo (pismo, k. 54-56).

W piśmie z dnia 28 stycznia 2015 r. (data prezentaty) powódka podniosła, że pozostało jej do wykorzystania 10 dni urlopu wypoczynkowego, zaś wypłacono jej ekwiwalent jedynie za 5 dni, w związku z czym wnosi o korektę świadectwa pracy. Ponadto określiła wartość przedmiotu sporu na kwotę 1 093,93 zł wraz z odsetkami do dnia zapłaty oraz ekwiwalent pieniężny za 5 dni urlopu (pismo, k. 103-104).

Wobec częściowego cofnięcia powództwa, postanowieniem z dnia 19 lutego 2015 r. tutejszy Sąd umorzył postępowanie w zakresie roszczenia alternatywnego o przywrócenie do pracy lub odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy o pracę na czas określony za wypowiedzeniem (postanowienie, k. 111-112).

Na rozprawie w dniu 19 października 2015 r. powódka podtrzymała roszczenie o zasądzenie na jej rzecz świadczenia urlopowego, natomiast cofnęła powództwo w zakresie sprostowania świadectwa pracy bez zrzeczenia się roszczenia. Pełnomocnik pozwanego wyraził zgodę na częściowe cofnięcie powództwa (protokół, k. 142-145).

Postanowieniem z dnia 19 października 2015 r. tutejszy Sąd umorzył postępowanie w zakresie roszczenia o sprostowanie świadectwa pracy (postanowienie, k. 150).

W odpowiedzi na pozew pozwany Szpital (...) Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podkreślił, że w przedmiotowej sprawie brak było konieczności wskazania przyczyny wypowiedzenia powódce umowy o pracę na czas określony, jednak z ostrożności procesowej wskazał, że powódka nie wywiązywała się w należyty sposób z obowiązków pracowniczych. Pozwany zaprzeczył także, aby powódka nabyła prawo do świadczenia urlopowego za 2014 r. w kwocie 1 093,93 zł (odpowiedź na pozew, k. 41-46).

Z kolei w piśmie z dnia 4 listopada 2015 r. (data prezentaty) pozwany wskazał, że w Planie podziału funduszu socjalnego na 2014 r. nie przewidziano wypłat pracownikom świadczenia urlopowego za 2014 r., tj. tzw. „wczasów pod gruszą” (pismo, k. 157-159).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. Ł. była zatrudniona u pozwanego pracodawcy Szpital (...) Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w W. w okresie od 19 września 2011 do 23 sierpnia 2014 r. na stanowisku rejestratorki medycznej, w wymiarze pełnego etatu, początkowo na podstawie umowy o pracę na okres próbny, a następnie na podstawie dwóch kolejnych umów o pracę na czas określony (umowy o pracę, k. 10 i 14, umowa na okres próbny, k. 2 część B akt osobowych).

Wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wynosiło 1 860,47 zł miesięcznie (zaświadczenie, k. 28).

Pozwany pracodawca posiada Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych tworzony z corocznego odpisu podstawowego, obciążającego koszty działalności pozwanego. Wysokość odpisu podstawowego wynosi 37,5% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku poprzednim, zatem w 2014 r. kwota ta wynosiła 1 093,93 zł.

Zgodnie z Planem podziału funduszu socjalnego na 2014 r. nie przewidziano przyznania pracownikom dofinansowania do wypoczynku. Pracownikom natomiast wypłacone zostało dofinansowanie z tytułu wydatków świątecznych (regulamin zakładowego funduszu, plan podziału funduszu w aktach sprawy, zeznania A. L., k. 146-147, pismo dyrektora pozwanego w aktach sprawy).

Oświadczeniem z dnia 4 sierpnia 2014 r. pracodawca rozwiązał z powódką umowę o pracę na czas określony z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 23 sierpnia 2014 r. W treści oświadczenia nie została wskazana przyczyna rozwiązania stosunku pracy (oświadczenie, k. 5).

W piśmie z dnia 4 sierpnia 2014 r. pracodawca zobowiązał powódkę do wykorzystania urlopu wypoczynkowego za rok 2014 r. w okresie od 5 do 20 sierpnia 2014 r. i dwóch dni na poszukiwanie pracy w okresie od 21 do 22 sierpnia 2014 r. oraz poinformował, że za pozostałą część niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego zostanie jej wypłacony ekwiwalent pieniężny (pismo, k. 6).

Pracodawca wypłacił powódce ekwiwalent pieniężny za 5 dni, tj. 37 godzin 35 minut (świadcstwo pracy, k. 27).

Sąd Rejonowy dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie wymienionych wyżej dokumentów oraz ich kserokopii, w tym akt osobowych powódki. Żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności przedmiotowych dokumentów, podstaw ku temu nie znalazł także Sąd.

Sąd oparł się również na zeznaniach świadka A. L. (k. 146-147), które okazały się logiczne i spójne z pozostałym materiałem dowodowym, zatem zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności w całości.

Sąd przeprowadził także dowód z przesłuchania powódki J. Ł. (k. 147-148), uznając, że zeznania powódki są niewiarygodne w części dotyczącej wypłaty pracownikom świadczenia urlopowego za 2014 r., bowiem twierdzenie to nie zyskało potwierdzenia w dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo J. Ł. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Ostatecznie, po sprecyzowaniu żądania pozwu, powódka wносиła o zasądzenie na jej rzecz świadczenia urlopowego za 2014 r. w kwocie 1 093,93 zł ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych.

Pozwany Szpital (...) stał natomiast na stanowisku, iż w Planie podziału funduszu socjalnego na 2014 r. z dnia 31 grudnia 2013 r., którego przyjęcie poprzedzone zostało uzgodnieniami pracodawcy ze związkami zawodowymi, nie przewidziano wypłaty na rzecz pracowników świadczenia urlopowego za 2014 r. Podkreślał ponadto, że kwota 1 093,93 zł jest kwotą ustalonego odpisu pracodawcy do Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych na jednego pracownika w 2014 r., a nie kwotą należną każdemu pracownikowi w postaci świadczenia urlopowego.

Na mocy art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz.U.2015.111 j.t.), zakładowy fundusz świadczeń socjalnych tworzony jest przez pracodawców zatrudniających według stanu na dzień 1 stycznia danego roku co najmniej 20 pracowników w przeliczeniu na pełne etaty.

W związku z powyższym, pozwany pracodawca, jako podmiot zatrudniający powyżej 20 osób, utworzył odpowiedni fundusz, na który dokonywał odpisów zgodnie z art. 5 ust. 1 i 2 powołanej ustawy, tj. w wysokości 37,5% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w roku poprzednim lub w drugim półroczu roku poprzedniego, jeżeli przeciętne wynagrodzenie z tego okresu stanowiło kwotę wyższą niż jednego zatrudnionego.

Kwota odpisu podstawowego na jednego pracownika ustalona w 2014 r. według powyższych zasad wynosiła 1 093,93 zł.

Art. 8 ust. 2 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych stanowi, że zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów.

Pozwany pracodawca po uzgodnieniu z zakładowymi organizacjami związkowymi wydał Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych z dnia 31 grudnia 2013 r. § 4 ust. 9 tego aktu stanowi, że wysokość wypłat dofinansowania do wypoczynku ustalana będzie w danym roku na podstawie zasad określonych w załącznikach nr 3 i 4 do Regulaminu ujętego w planie rzeczowo – finansowym obowiązującym w danym roku kalendarzowym.

Na podstawie Planu podziału funduszu socjalnego na 2014 rok, wydanego w oparciu o Regulamin funduszu, postanowiono o przeznaczeniu zgromadzonych w nim środków na odpis roczny dla lekarzy stażystów, dofinansowanie z tytułu wydatków świątecznych, dofinansowanie na cele mieszkaniowe i zapomogi oraz przewidziano rezerwę. Pracodawca nie przewidział natomiast wypłacania pracownikom świadczeń urlopowych, do czego niewątpliwie nie był

zobowiązany w świetle przepisów ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych oraz postanowień Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych z dnia 31 grudnia 2013 r.

Trzeba mieć także na względzie, że kwota odpisu podstawowego na jednego pracownika nie musi odpowiadać kwocie należnej każdemu pracownikowi z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, bowiem przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależniona jest od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu. Wysokość świadczenia dla danego pracownika może zostać zatem ustalona na zarówno na kwotę przewyższającą wysokość odpisu podstawowego, jak i na kwotę niższą, w zależności od sposobu uregulowania przez pracodawcę zasad korzystania z Funduszu w treści Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Co więcej, pracodawca w wydanym Regulaminie postanowił, że pierwszeństwo w przyznawaniu świadczeń przysługuje osobom uprawnionym, które znalazły się w szczególnie trudnej sytuacji materialnej, mieszkaniowej, życiowej i rodzinnej.

W konsekwencji pracownikowi zatrudnionemu u pozwanego pracodawcy nie przysługuje roszczenie o wypłatę na jego rzecz kwoty odpowiadającej poczynionemu przez pracodawcę odpisowi na poczet Funduszu.

Należało zatem uznać, że skoro pracodawca nie przeznaczył środków z Funduszu na wypłatę dofinansowania do wypoczynku w 2014 r., powódka nie nabyła prawa do wypłaty na jej rzecz tego świadczenia. W świetle powyższego powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W punkcie II wyroku Sąd zasądził od powódki jako strony przegrywającej sprawę na rzecz pozwanego kwotę 152 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Koszty zastępstwa procesowego strony pozwanej zostały ustalone na kwotę 135 zł w oparciu o § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.). Pozwany poniósł również koszt opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.